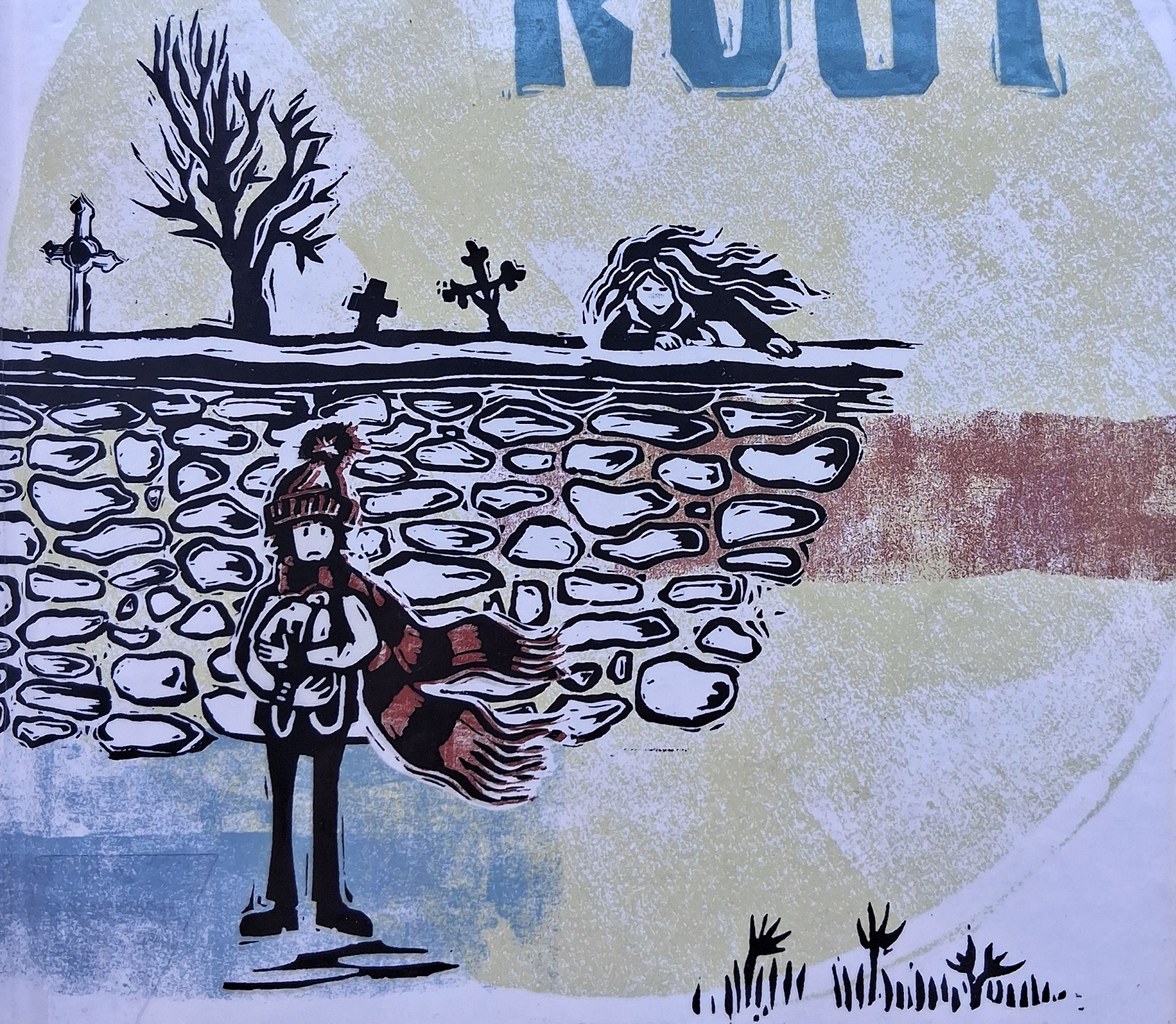

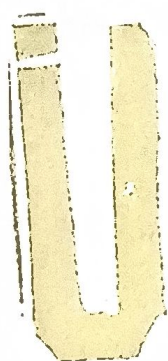
M 303 786

BÁRA DOČKALOVÁ

KOST

Ilustrovala Zdenka Holub Převrátlová

liduprázdné zastávky svítila jediná pouliční lampa. Obloukem ji obešel, aby ho ve světle nikdo nezahlédl. Pak se rozběhl. Bylo to lepší než se ustrašeně plížit a ohlížet za každým podezřelým šramotem.

Za chvíli byl u hasičské nádrže. Zastavil se u odbočky k bytovce a oddychoval. Vtom někde za sebou uslyšel zašustění. Otočil se. Mezi stromy na kraji nádrže zablikalo světlo baterky a po chvílce vyšplhala Róza na silnici k němu.

„Na,“ zašeptala a něco mu podávala.

Nastavil ruku. Nasypala mu do ní pár kousků něčeho malého, tvrdého.

„Co to je?“

„Čuchni.“

Privoněl k dlani. Poznal povědomou vůni nějakého koření.

„Hřebíček,“ zašeptala Róza. „Proti duchům. Dej si to do kapsy.“

„Proti jakým duchům?“

„No zlým.“

Ještěže byla tma a Róza nemohla vidět, jak zbledl.

„Duchové nejsou,“ namítl roztřeseně.

„To nikdo neví,“ odvětila tiše. „Ale tohle nás ochrání.“

S tlukoucím srdcem si nasypal koření do kapsy.

Dali se do svižné chůze. Jakmile vyšli ze zastavěné části obce, obestřela je hluboká temnota a museli si na cestu svítit. Jednou narychlo zhasli a skryli se v příkopu, když projíždělo auto, a pak zas v tichosti vylezli a pokračovali. Čím více se blížili k osamělému hřbitovu, tím větší strach se Matěje zmocňoval. Batoh ho tížil, jako by vážil tunu, cítil, že mu slábnou nohy, a začínalo mu být špatně od žaludku.

Na prázdném parkovišti to vypadalo cize, úplně jinak než přes den. Róza posvítla na zamčenou bránu. V ostrém světle baterky vypadaly mříže hrozivě, a co je za nimi, Matěj ani nechtěl domýšlet. Raději se díval jen na zem před sebe.

„Tudy,“ vedla ho podél zdi.

Po pár krocích se vnořila do roští. Rozsvítil baterku na mobilu a následoval ji. Každou chvíli se musela zastavovat a čekat na něj, protože postupoval mnohem opatrněji.

„Neboj, tady je to rovné,“ uklidňovala ho, když viděla, jak bázně našlapuje na zatvrdlých hrudkách hlíny. Matějovi to rovné nepřišlo. Připadal si čím dál zoufalejší. Představil si, že se teta probudila a hledá ho po celém domě. A pak volá rodičům. Každou chvíli už se chtěl zastavit a oznámit Róze, že končí. V takových návalech zoufalství sahal do kapsy a tiskl v prstech hřebíček. Nepatrně to pomáhalo – vždycky to nakonec ještě vydržel.

„Tak, jsme tu. Tady se leze nejlíp.“

Róza se zastavila a posvítla vzhůru. Hřbitovní zeď byla vyšší, než čekal. Vystupující kameny mohly sice dobře posloužit jako úchyty, ale Matěj měl momentálně ruce i nohy úplně zdřevěnělé.

„Lezu první, jo? Sviť mi.“

Zachytila se, opřela nohu a přitáhla druhou. Chtěl ji zastavit, ale bylo mu teď tak slabo, že nemohl ani promluvit. Potřeboval si na chvíli sednout. Ruka s mobilem mu vysíleně klesla, ale Róza si toho snad ani nevšimla – možná by tam vylezla i poslepu.

„Můžeš,“ uslyšel shora.

Bezvládně zašátral po zdi a nahmatal pohodlný výstupek. Trošku ho to povzbudilo. Ještě chvíli zhluboka dýchal a pak se mu podařilo

se vzchopit. Nelezl sice tak rychle jako Róza, ale zvládl to a za chvíli seděl obkročmo vedle ní. I přes batoh cítil, jak se mu vítr opřel do zad. Křečovitě svíral zdivo rukama i nohama a bázně hleděl do temného prostoru na druhé straně.

Vidět nebylo skoro nic, jen tu a tam odrážela lesklá deska trochu měsíční záře. Když uvykl na tmu ještě více, rozpoznal místy nejasné obrysy náhrobků. Připomínaly shrbené postavy, podivné stíny, mohlo mezi nimi číhat cokoli. Matěj se přikrčený choulil vedle Rózy a pokoušel se zklidnit poplašené srdce. Měl pocit, že veškeré zbytky odvahy, které v sobě ještě měl, vyčerpал na to, aby se dostal sem. A vůbec, ale vůbec si nedokázal představit, že to nejtěžší ho teprve čeká.

Po nějaké době uslyšel cvaknout baterku. Róza svítila kolmo dolů. Byla to celkem výška a zeď se tu na lezení zdála příliš hladká.

„Tudy asi ne. Hele,“ posvítila na ostrý kovaný kříž, který zdobil hrob přímo pod nimi. „Na to bych se nerada napíchla.“

„A kudy normálně lezeš dovnitř?“

„Já tam nelezu. Přes den chodím bránou. Tady nahoře někdy jen tak sedím.“

Opatrně se postavila a s baterkou v ruce popošla po zdi pár kroků.

„Obejdeme to támhle někam naproti,“ ukázala na horní konec hřbitova. „Tam je zídka nižší. A hlavně je tam tráva. Možná by se tam dalo i skočit.“

Matěj věděl, že chodit po zdi teď nezvládne. Už takhle se mu motala hlava. Dal se tedy do pohybu v sedě. Posouval se pomalu, ale Róza na něho trpělivě čekala, pak zas chvilku šla, pak zas čekala. Po několika zdolaných metrech se odvážil lézt po čtyřech. I tak mu zeď přišla nekoněčná. Kolena měl brzy otlačená a ruce zmrzlé, batoh mu stále klouzal na stranu. Suché křoviny, které rostly podél zdi, chrastily v poryvech větru, jako by je někdo rozhrnoval. Snažil se nemyslet na to, že to samé bude muset podstoupit ještě na cestě zpátky.

Konečně se Róza zastavila.

„Tady to půjde,“ hlásila tiše.

Měla pravdu. Zeď byla v těchto místech hodně členitá a dalo se slézt celkem bezpečně. Matěj se ihned začal spouštět dolů, dokonce rychleji

než Róza, aby jeho mozek neměl čas přemýšlet. Panika ho však stejně dohonila. Jakmile stanul na zemi, ucítil závan mrtvolného chladu. V tu ránu mu došlo, že opravdu stojí na půdě hřbitova. Tam, kde všude pod zemí leží zbytky těl. V době, kdy je tam lidem vstup zakázán. Zesnulí se mají nechat na pokoji. A on sem teď vkročil mezi ně, on je tu ruší a oni už se možná budí... Honem sáhl do kapsy a nahmatal hřebíček. Ale už to nepomáhalo, strach se nedal ovládnout. Přišlo mu, že když se podívá mezi hroby, uvidí zlé stíny, jak vylézají z hlíny, ze škvír, z kamení. Možná už se přibližují...

„Hele, není to hned někde tady?“ zašeptala Róza vedle něj a vydala se do jedné z uliček mezi hroby.

„Počkej...“ vyjekl a hlas mu přeskočil.

Róza nereagovala a zaujatě prohlížela jeden náhrobek po druhém. Když pochopil, že se mu vzdaluje a on by tu musel být sám, odlepil se od zdi a spěchal za ní, jak to jen s trochou světla šlo. Nehleděl vlevo ani vpravo, soustředil se jen na trsy trávy mezi kamennými obrubníky a na špičky svých bot. Věděl, že tímto způsobem Rudolfův hrob nenajde, ale vlastně se hrozil okamžiku, kdy se to podaří Róze.

„Mám to,“ zvolala tlumeně.

Mířila baterkou na jeden z náhrobků. Došel až k ní. Byli na správném místě.

V nárazech větru tam stáli a hleděli na obrovskou hrobovou desku. Na ní ležel povalený květináč s narcisem, jako by ho někdo porazil. Možná nějaká neviditelná ruka. Matěje znovu sevřel děs.

„Ty tady bud’,“ nařídila Róza. „Já jdu pro to železo.“

„Co?“

„Když tam půjdeme oba, tak zase tohle místo ztratíme. Já tam dojdu. Až zablikám, tak rozsviť, ať sem trefím zpátky.“

Vykročila směrem k bráně. Nechápal, jak může být ochotná jít ve tmě takovou dálku až ke vchodu a hledat tam v nějakém kumbálu páčidlo. Ale ještě méně chápal, co by s tím páčidlem dělal on, kdyby mu ho opravdu přinesla. Celý jeho plán mu teď přišel naprosto nereálný. Jak si mohl myslet, že by si troufl hrob otevřít? Vždyť pod deskou je rakev

a v ní Oldřichova mrtvola, jen pár týdnů stará. Představa, že by se nějakým tím nástrojem desky byť jen dotknul, mu v tuto chvíli přišla absolutně vyloučená.

„Rózo!“

Zastavila se. „No?“

„To nemá cenu.“

„Co?“ ptala se, ale vykročila zpátky k němu.

„Ta deska je hrozně tlustá,“ zašeptal, když k němu došla. „To bysme nedokázali. Necháme to bejt.“

„Tak jo,“ řekla prostě. V jejím hlase nebyl ani náznak výčitky. Matěj pocítil obrovskou úlevu.

Ještě chvíli postávali nad hrobem. Róza se natáhla a narovnala květináč. Za ním ležela prázdná lucernička.

„Škoda, že nemáme aspoň svíčku,“ zašeptala.

„Já mám!“

Uvědomil si, že tu tetinu od včerejška z batohu nevyndal. Nahmatal ji a pak našel zápalky. Vracela se mu odvaha, měl radost, že celá tahle akce nebude úplně zbytečná. Róza podržela svíčku nakloněnou. Ještě trochu roztřesenými prsty škrtal jednu sirku za druhou, až se knot konečně rozhořel. Tohle se na hřbitově dělá, pomyslel si. Zapaluje se světélko. Dlaněmi chránili plamínek před větrem a společnými silami zasunuli svíčku do prázdné lucerničky.

Bez potíží vylezli na zeď.

„Ale co s tou kostí teda uděláš?“ zašeptala Róza.

„Teď nic. Musím počkat.“

„Na co?“

Až umře prateta, řekl v duchu, ale stiskl rty. Přece nevysloví tu strašnou myšlenku nahlas.

„Nevím,“ odpověděl. „Tak jdem?“

Zkusil se napřímit. Závrať už necítil, zeď mu náhle přišla široká jako chodník. Za pár minut byli na druhém konci. Když slézali dolů, mihotavě světélko na rodinném hrobě pořád svítilo.

